

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่สอบคัดเลือกโดยวิธีต่างกัน คือ ประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองโดยวิธีสอบตรงจากนักเรียนในภาคใต้ และประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยเป็นผู้จัด โดยประชากรที่ต้องการศึกษาเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2518 และ 2519 แต่เนื่องจากมีตัวแปรอื่น ๆ อีกมากที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ที่วัดได้มิใช่เกิดจากวิธีการสอบที่ต่างกันแต่เพียงอย่างเดียว ดังนั้นการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจึงใช้วิธีจับคู่ (Matching) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคล้ายคลึงกันมากที่สุด แตกต่างกันเฉพาะวิธีการในการสอบคัดเลือกเท่านั้น โดยการจับคู่จะคำนึงถึงเพศ อายุ ภูมิลำเนา อาชีพบิดา (มารดา) แผนกวิชาที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคณะหรือสาขาวิชาที่เข้าเรียนในชั้นปีที่ 1 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างประเภทละ 214 คน ใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นปีที่ 1 เป็นตัวแทนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นตัวแทนแสดงระดับความสามารถของนักศึกษาก่อนเข้าเรียนในชั้นปีที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมควายแบบกลุ่มสุ่ม (Analysis of Covariance with Randomized Block Design) โดยจำแนกประเภท (Block) ตามคณะหรือสาขาวิชาที่เข้าเรียน โดยมีวิธีการสอบคัดเลือกที่ต่างกันเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นปีที่ 1 เป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ที่ต้องการศึกษา และคะแนนจากการสอบชั้น ม.ศ. 5 เป็นตัวแปรเกิน (Extraneous Variable) ที่ต้องควบคุม

” ”
ชวคนพบ

1. นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองและประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยได้คะแนนจากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาทั้งสองประเภทมีพื้นฐานความรู้เดิมไม่แตกต่างกันก่อนที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์อยู่แล้ว คือ เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักศึกษาประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองได้คะแนนจากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่ต่างกับนักศึกษาประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย

2. เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ของนักศึกษาประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองและประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยหลังจากควบคุมอิทธิพลที่มาจากพื้นฐานความรู้เดิมซึ่งใช้แทนด้วยคะแนนจากการสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้ว พบว่ากลุ่มตัวอย่างประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเอง และประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองโดยวิธีสอบตรงจากนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในสถาบันการศึกษาในภาคใต้ และประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน เมื่อได้ควบคุมตัวแปรอื่น ๆ ไว้แล้ว เช่น เพศ อายุ แผนกวิชาที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภูมิภาค อาชีพบิดา (มารดา) ตลอดจนพื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษา ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรเพ็ญ รตโนภาส¹ และวิลาวรรณ อุทัยสา²

¹พรเพ็ญ รตโนภาส, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ผ่านการคัดเลือกประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยและประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ"

²วิลาวรรณ อุทัยสา, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ผ่านการคัดเลือกประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยและประเภทคะแนนเยี่ยมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ"

ซึ่งพบว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น ประเภทสอบรวม เข้ามหาวิทยาลัยและประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองจากนักเรียนในภาคที่มหาวิทยาลัย ตั้งอยู่ที่ใดคะแนนเยี่ยมมากจากการสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่ต่างกันด้วย

ถ้าจะพิจารณาในด้านพัฒนาการวิธีการรับนักศึกษาจากนักเรียนในท้องถิ่นที่ มหาวิทยาลัยตั้งอยู่นั้น อาจกล่าวได้ว่า มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ประสบความสำเร็จ อย่างน่าพอใจ เพราะนักศึกษาที่คัดเลือกโดยวิธีสอบตรงนั้น มีผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ต่างกับนักศึกษา ประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัย นอกจากนี้ การคัดเลือกนักศึกษาโดยวิธีสอบตรงจาก นักเรียนในภาคใต้อาจสามารถรับนักศึกษาได้ครบตามจำนวนที่มุ่ง ซึ่งได้สำรวจไว้อีกด้วย นับว่าได้ผลดีกว่าวิธีเดิม ซึ่งคัดเลือกโดยพิจารณาจากคะแนนสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพราะเมื่อใช้วิธีนี้มีผู้ลงทะเบียนเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดที่ว่างโดยไม่จำเป็น

เป็นที่น่าสังเกตว่า ตั้งแต่ปีการศึกษา 2519 เป็นต้นมา ทั้งมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่นต่างเปลี่ยนวิธีการในการรับนักศึกษาจากนักเรียนใน ภาคที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่จากวิธีเดิม คือ พิจารณาจากนักเรียนในภาคที่สอบชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ได้คะแนนเยี่ยมมาเป็นวิธีสอบตรง โดยทางมหาวิทยาลัยเป็นผู้จัดสอบเองทั้งสอง มหาวิทยาลัย

จากผลการวิจัยของ ศรีเพ็ญ ศุภพิทยากุล¹ พบว่า โอกาสผ่านการสอบคัดเลือก มีสิทธิ์เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากส่วนภูมิภาค ($P = 0.18$) ซึ่งต่ำกว่าโอกาสที่ควรได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษา

¹ศรีเพ็ญ ศุภพิทยากุล, "โอกาสในการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของผู้ สำเร็จมัธยมศึกษาจากส่วนภูมิภาค" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 43.

ทั่วประเทศ ($p = 0.309$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เพราะว่านักเรียนในส่วนภูมิภาคมักประสบปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพของสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา เช่น คุณภาพของโรงเรียน และโอกาสในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ฯลฯ ซึ่งมีส่วนสำคัญกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ¹ เช่น เพศ ภูมิภาค อาชีพบิดามารดา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพแวดล้อมทางการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพราะผู้ที่ได้ศึกษาในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมดีกว่า เช่น ในเมืองมีโอกาสเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยมากกว่าผู้ที่อยู่ในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมต่ำกว่า เช่น ในชนบท² สำหรับในประเทศไทยแล้ว สภาพแวดล้อมทางการศึกษาในส่วนกลางมีคุณภาพดีกว่าในส่วนภูมิภาค ดังรายงานของคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา³ ตลอดจนผลการวิจัยของอารีรัตน์ บุญลักษณะ⁴ และการศึกษาของกมล สุกประเสริฐ⁵ อีกด้วย ดังนั้นการที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้จัดสำรองที่นั่งส่วนหนึ่งสำหรับนักเรียนจากจังหวัดภาคใต้โดยเฉพาะ จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับนักเรียนในส่วนภูมิภาคที่จะได้มีโอกาสมากขึ้นในการศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย

¹เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

²Christopher Jencks, "Social-Stratification and Higher Education," Financing Higher Education (The American College Testing Program, 1971), p. 71.

³คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา, การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2517), หน้า 43-73.

⁴อารีรัตน์ บุญลักษณะ, "คุณภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดชลบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 43.

⁵กมล สุกประเสริฐ, โอกาสและวิถีทางการศึกษาระดับอุดมศึกษา (สำนักงานทดสอบ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ), หน้า 6.

จากผลการวิจัยครั้งนี้ จึงนำเป็นแนวทางสนับสนุนให้มีการคงไว้ซึ่งการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยวิธีรับตรงจากนักเรียนในภาคใต้ต่อไปเรื่อย ๆ หรืออาจเพิ่มจำนวนให้มากขึ้นกว่าเดิม (เดิมรับร้อยละ 40 ของจำนวนที่นั่งทั้งหมด) เพื่อเปิดโอกาสในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาแก่นักเรียนในส่วนภูมิภาคของประเทศให้มากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติหลายด้านทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น เป็นการลดค่าใช้จ่ายของนักศึกษาที่ต้องไปศึกษาในท้องที่ซึ่งห่างไกลจากภูมิลำเนาเดิม ส่งเสริมให้ประชาชนในภาคมีความรักและภูมิใจในท้องถิ่นของตน ตลอดจนลดการหลั่งไหลของประชาชนเข้าสู่นครหลวง เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยซึ่งได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ซึ่งผ่านการคัดเลือกประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเอง และประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่างกันนี้ ทำให้มีข้อเสนอแนะและข้อควรพิจารณาได้ดังนี้

1. ส่งเสริมให้มีการคัดเลือกนักเรียนในภาคใต้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยวิธีสอบตรงต่อไปเรื่อย ๆ
2. เนื่องจากโอกาสของการเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยของนักเรียนส่วนภูมิภาคต่ำกว่านักเรียนที่อยู่ส่วนกลางอยู่แล้ว ดังนั้นมหาวิทยาลัยควรเพิ่มจำนวนนักศึกษาที่สอบคัดเลือกโดยวิธีสอบตรงให้มากขึ้นเพื่อความเสมอภาคในด้านโอกาสทางการศึกษา
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ทั้งประเภทสอบตรงและสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยในปีต่อ ๆ ไป เพื่อเป็นการศึกษาว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่
4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบโดยการใช้วิธีคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอื่นบ้าง นอกจากการจับคู่ (matching) เช่น ใช้วิธีสุ่ม (Random Sampling) หรือใช้ประชากร

ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง เพราะการใช้วิธีจับคู่อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนน้อยเกินไป¹

5. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบโดยพิจารณาถึงตัวแปรบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งไม่สามารถวัดได้อย่างชัดเจนนัก เช่น แรงจูงใจ ทักษะดีเดิม หรือความสนใจในการเรียนของนักศึกษา

6. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบแบบเดียวกัน โดยใช้คะแนนเฉลี่ยสะสม เมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาเป็นตัวแทนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคู่บ้าง เพื่อทดสอบว่าจะแตกต่างไปจากเดิมหรือไม่

7. ควรมีการศึกษาติดตามเมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาไปแล้วว่า นักศึกษาทั้งสองประเภทมีคุณภาพในการทำงานเป็นอย่างไร มักทำงานในท้องที่ใด (เช่น ในภาคใต้หรือไม่) เป็นต้น

8. เนื่องจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้เริ่มเปลี่ยนวิธีการในการรับนักศึกษาจากนักเรียนในท้องถิ่นจากวิธีเดิม คือ พิจารณาคะแนนในการสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาเป็นวิธีสอบตรงโดยมหาวิทยาลัยเป็นผู้จัดเช่นกัน จึงน่าจะมีการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาทั้งสองประเภทว่าจะเปลี่ยนไปจากเดิม ซึ่งพรเพ็ญ รตโนภาส² และ วิลาวรรณ อุทัยสง³ ได้ทำการวิจัยได้หรือไม่

¹Fred N. Kerlinger, Foundations of Behavioral Research (New York: Holt, Rinehart and Winston, 1964), p. 309.

²พรเพ็ญ รตโนภาส, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ผ่านการคัดเลือกประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยและประเภทคะแนนเยี่ยมภาคเหนือ", หน้า 53.

³วิลาวรรณ อุทัยสง, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ผ่านการคัดเลือกประเภทสอบรวมเข้ามหาวิทยาลัยและประเภทคะแนนเยี่ยมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ", หน้า 53.